

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр.Перник, 15.01.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, касационен състав, в публично заседание на шестнадесети декември две хиляди и девета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СВЕТЛАНА ДИМИТРОВА
ЕМИЛИЯ И. А

при участието на секретар **Т. Маринова** и в присъствието на **прокурор Р. Стефанова**, като разгледа докладваното от **съдия Емилия Иванова** к.н.а.х.д. № 203 по описа на съда за 2009 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

С Решение № 523 от 09 октомври 2009 г. по н.а.х.д. № 671/2009 г., шести наказателен състав на Пернишкия районен съд е потвърдил Наказателно постановление № 396/29.02.2008 г., издадено от началника на сектор ПП при ОД на МВР - Перник, с което на М.И.М., ЕГН: *****, ***, *****, № 26А, ет.1, ап.2 е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец на основание чл. 182, ал. 1, т.4 от ЗДвП.

Недоволен от така постановеното решение М.И.М. е подал касационна жалба, с която моли съда да отмени решението на районния съд, като бъде отменено и наказателното постановление. В жалбата пред настоящата инстанция, като касационни основания са посочени нарушение на материалния закон и необоснованост.

Ответникът по касационната жалба Областна дирекция на МВР гр.Перник не се представлява и не изразява становище по направеното оспорване.

Окръжна Прокуратура - Перник, чрез своя представител поддържа в подробно изложени мотиви, че жалбата е неоснователна и следва да се потвърди решението на районния съд.

Административен съд Перник, след като взе предвид становищата на страните, наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.211, ал. 1 от АПК от надлежна страна.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, съдът като касационна инстанция се произнася само по посочените в жалбата касационни основания. От друга страна обаче, съгласно ал. 2 на същата норма следва да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разпоредбата на чл.63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, изброени в чл.348, ал.1 НПК - нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост“ не попада в кръга на валидните

касационни основания по чл.348, ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Изложените касационни доводи не се подкрепят от събраните и обсъдени поотделно и в съвкупност доказателства от районният съд. От тези доказателства се установява по безспорен начин, че на посочените в акта дата и час касаторът е извършил визираното нарушение на правилата за движение по пътищата. За да направи този извод, първоинстанционният съд е имал предвид разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, съобразно която констатациите в акта за установяване на административното нарушение се считат за верни до доказване на противното. Пред районния съд са снети свидетелски показания от актосъставителя, които преценени в съответствие с приложените писмени доказателства са дали основание на съда да приеме за установена фактичката обстановка при която е извършено нарушението. С оглед на това, че жал б оп о д ате лят не е представил никакви доказателства, оборващи доказателствената сила на съставения акт и установяващи различна фактическа обстановка от описаната, правилно съдът е приел, че нарушението е безспорно установено, поради което и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност.

При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление са спазени процесуалните правила и норми на ЗАНН. В тях ясно, точно и конкретно от фактическа и правна страна са посочени предпоставките и основанията и всички необходими елементи, които определят и индивидуализират административното нарушение, вменено във вина на касатора.

Настоящият състав не приема за основателни оплакванията на касационния жалбоподател, че радарът, с който е констатирано превишаването на допустимата скорост, е не годно техническо средство за установяване на нарушението. Използваният от органите за контрол на МВР уред-трафик радар ТР-4 е одобрен от Държавната агенция по метеорология и технически надзор и е вписан в регистъра за одобрените за използване типови технически средства за измерване. Този довод на защитата на жалбоподателя е бил обсъждан и от въззивния съд, който обосновано е приел, че използваният радар е годно техническо средство и установената с него скорост е на автомобила, с който се е движил жалбоподателя. Настоящата инстанция споделя изцяло изложените в тази насока мотиви от РС-Перник.

Следва обаче да се отбележи ,че изхождайки от общия контекст и духа на ЗДвП, възможността за използване на записващи системи с параметрите посочени в чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП, не ограничава службите за контрол на пътищата да установяват нарушенията по ЗДвП единствено и само с тях. Трафик радарите отчитат измерената скорост, посоката на движение и датата и часа на измерването. Тези стойности са достатъчни за установяване на нарушенията на ЗДвП и тяхната индивидуализация.

Настоящата инстанция намира за неоснователен и довода на касатора, че от разпечатката не се установява,че в техническото средство е била заложена минимална скорост 80 км/ч, а не предвидената за населено място 50 км/ч, за която е и санкциониран и от това можело да се направи извод, че измерването е било на друго място и за друг автомобил. От показанията на разпитания пред въззивния съд актосъставител, се установява, че по време на засичането скоростта на движение на касатора наоколо не е имало други превозни средства и без съмнение радарът е засякъл нарушението, извършено именно от касатора. От друга страна без значение е каква долна граница е била поставена на техническото устройство тъй като наложената санкция е за нарушение, изразяващо се в управление на МПС със скорост над разрешената, а не със скорост под минимално допустимата.

Наказателното постановление е издадено в срок от надлежен орган при условията на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Извършеното от страна на нарушителя по съществото си представлява нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.Същото, на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, се наказва с глоба в размер на 200 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от два месеца. В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от

ЗДвП законодателят е фиксирал конкретни наказания, като е лишил административно-наказващия орган от възможността да конкретизира наказанието

Настоящата инстанция намира, че въззивният съд подробно и прецизно е изяснил фактическата обстановка, а фактическите констатации са направени след обстоен анализ на събраните по делото доказателства.

При тези данни се налага извода, че с поведението си касаторът от обективна и субективна страна е допуснал нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП , поради което правилно и законосъобразно е ангажирана неговата административно наказателна отговорност по чл. 182, ал. 1, т.4 от ЗДвП.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63,ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд - Перник.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 523 от 09.10.2009 г., постановено по н.а.х.д. № 671/2009 г., по описа на Пернишки районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: /п/